

Tháng 5

về, khi

những chùm phượng vĩ đã rực đỏ một khoảng trời, và sen Hồ Tây bắt đầu ngát hương thơm trên từng góc phố, thì tôi cũng bắt giác nhận ra rằng: Có lẽ, đã đến lúc phải đi thật rồi, xa cái tuổi 18 để bước tới một chân trời mới trưởng thành hơn, rộng mở hơn.

12 năm đi học, 12 năm cắp sách đến trường cũng là 12 năm chất chứa bao kỉ niệm yêu thương cùng thầy cô, bè bạn. Mối ngày nào vẫn còn bộn bề âu lo trong những công thức toán lí ngày thi cấp 3, hay những đêm thức muộn để hoàn thành bài thí nghiệm, vậy mà thời gian đã trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ. Ở Ams 3 năm hay 7 năm, dẫu chưa phải là dài so với cuộc đời mỗi con người, nhưng đó lại là quãng thời gian mà chúng tôi có được những người thầy, người cô, những người bạn tuyệt vời nhất, và trên hết là sự trưởng thành trong cả suy nghĩ và hành động.

Suốt quãng thời gian tại nơi đây, chúng tôi vinh dự được học

những thầy, cô tài năng và tràn đầy nhiệt huyết. Đó là thầy Cường, thầy Liêm, là cô Huyền hay cô Hằng,... những người chúng tôi hết mực kính trọng và yêu quý. Ở họ không chỉ có một tình yêu đầy trăn trở với “nghề lái đò” còn nhiều gian nan, vất vả, mà còn chất chứa bao tình cảm thương yêu và vị tha dành cho lũ học trò chúng tôi.

36 con người, mỗi người mang một cá tính và bản sắc riêng, nhưng tất cả đã cùng nhau đứng dưới mái nhà Lý 2 12-15 - “Hội chị em”. Chúng tôi hiểu nhau từ cái ăn, cái học cho đến cả tâm tư, tình cảm của nhau, và xen lẫn trong đó là cả sự khâm phục dành cho chính những người bạn của mình, những con người đã làm nên team Hồ Nhí, Haru Haru, Boys Day, Most Wanted Class hay rất nhiều kỉ niệm khác nữa. Thứ tình cảm ấy tự nhiên nhất, chân thành nhất, bởi nó xuất phát từ chính những hình ảnh dung dị của đời thường.

Với nhiều người trong số chúng tôi, học ở Ams, có lẽ chúng tôi mới biết thế nào là khởi nghiệp, là được đứng thuyết trình giữa khán phòng hàng trăm người, hay đơn

giản là được đi từ thiện, để đồng cảm với những hoàn cảnh còn nhiều khó khăn trong cuộc sống. Quãng thời gian cấp 3 cho chúng tôi nhiều thứ hơn chúng tôi tưởng rất nhiều, đó là con người, là niềm tin, là nguồn cảm hứng. Bước tới ngưỡng cửa tương lai, chúng tôi sẽ mang theo nhiệt huyết ấy và bao ước mong, hoài bão của tuổi trẻ. Khi bạn đọc được những dòng lưu bút này, có lẽ chúng ta đã mỗi đứa một phương trời xa. Thế nhưng, xin hãy để những câu hát trong bài hát “Hà Nội 12 mùa hoa” của nhạc sĩ Giáng Sơn nói thay tình cảm của tập thể Lý 2:

**“...Là những sắc hoa ngát hương
bốn mùa
Là những nhớ nhung ngày ta đi xa
Là những khát khao mong quay
trở về
Để ta thấy như ngày còn ngây
thơ...”**

Cảm ơn Ams, cảm ơn Lý 2 12-15, cảm ơn những con người đã mang đến cho chúng tôi những kỉ ức tình khôi nhất của đời người.

